

Pasaullnēs fantastikas Aukso fondas

Jack L. Chalker

Jack L. Chalker

SRAUTO IR UŽUOVĒJŪ IMPERIJOS

(Mokslinis) fantastinis romans

DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS !!!

Naujai atgimusi imperija ir žmonijos civilizacija – tarytum krislas akyje Septynetui Lūkuriuojančių burtininkų, kurie vis dar viliasi atrakinti devynerius Pragaro vartus ir išleisti į Pasaulį blogį. Ir štai vienas iš burtininkų, beprotis Koidetis van Hasas, sumąsto velnišką planą, kaip sužlugdyti naująją imperiją...

Antra „Sielos Bendražygio“ knyga

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

301 tomas. Serija įkurta 1990m.

Jack L. Chalker - EMPIRES OF FLUX AND ANCHOR

London, Roc books, 1987

Copyright © by Jack L. Chalker, 1984

Cover art copyright © by Patrick Woodroffe, 1976

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1. UŽSISPYRĖLIAI DIEVAI

Dievai paprastai nesitiki, jog pažvelgę pro savo dangiškujų rūmų langus išvys puolančių priešų armiją.

Džiasiras, Jalos valdovas, dievas ir karalius viename asmenyje, stebėjo pirmyn žengiančias pajėgas ir svarstė, ką daryti. Nepaisant to, jog priešakinės kareivių gretos buvo nutolusios per šimtą kilometrų, visamatančios akys parodė, ko-
kia milžiniška apsuptis gresia Jalai, tačiau nuožmus būsimų užpuolikų ryžtas jo nejaudino. Džiasiro valdoma Srauto šalis turėjo energijos skydą, neįveikiamą niekam, išskyrus tuos, kuriems dievas suteikdavo malonę ir įsileisdavo į dangiškąją karalystę. Pro apsauginį, vien tik jo valios jėga sukurtą skydą prasiveržti negalėjo jokie ginkluoti priešai, nebent kažkas sugebėtų sunaikinti šią gynybinę sieną.

Nepaprasta galia, Srauto dovanojama atskiriems individams, kažkokiu unikaliu būdu iškreipdavo sveiką jį valdančio asmens protą.

Džiasiras gimė tuštumos teritorijoje, mokėsi magijos meno didžiajame Globo burtininkų universitete, kur pademonstravo ypatingą gebėjimą transformuoti neapdirbtą energiją, vadinamą Srautu, kaip užsimanydavo. Savojoje šalyje jis buvo tikras dievas, besimėgaujantis absoliučia, ne vien politine valdžia. Džiasiras sukūrė medžius, uolas, gyvūnus ir netgi dangų, galėjo visa tai sunaikinti, arba, priklausomai nuo nuotaikos, pakeisti egzistuojančių objektų pavidalą. Pavaldiniai jį garbino žinodami, jog dieviškoji valia rūpindavosi nuoširdžiai tikinčiaisiais ir baudavo nusidėjėlius.

Jalos valdovui patiko toks gyvenimas, ir jis neturėjo keistis ar taikstyti prie kitų. Dėl likusio Pasaulio nekvaršino savo galvos, pakeisdavo tik neišvengiamą prekybą su gijonais, kurie atgabendavo įvairių žaisliukų ir retsykais naujų minčių įkvepiančių knygų. Be abejo, Džiasiras žinojo apie septynerius labai seniai užrakintus Pragarą vartus - tie, kurie juos atvers, pražudys Pasaulį, bet grėsmė atrodė pernelyg tolima, kad rimtai išgąsdintų. Jis girdėjo ir apie moterų bažnyčią,

valdančią visas dvidešimt aštuonias Užuvėjas, kur neegzistavo Srautas bei išnykdavo galios, tačiau galvojo, jog tokios vietos nieko geresnio nenusipelnė. Ištisos tautos, nepažįstančios magijos, Džiasiro vaizduotėje įkūnijo Pragarą.

Kartkartėmis atkeliaujantys gijonai papasakojo apie bažnyčios skilimą, kurį pradėjo dvasininkė, kitados gyvenusi Užuvėjoje, vėliau tapusi galinga Srauto burtininke, bet šie seni įvykiai Džiasiro nedomino. Kodėl jam turėtų rūpėti, kokios religijos valdo liaudies mases už Jalos ribų?

Kai reformuota bažnyčia atsiuntė emisarus, Srauto šalies dievas netgi nesiteikė jų išklaudyti. Nors vienas iš poros atvykėlių buvo ganėtinai pajėgus burtininkas, demonstravęs erzinantį atkaklumą, Džiasiras vienu rankos mostu pavertė juodu šunimis. Netrukus į Jalą atkeliavo dar du reformuotos bažnyčios atstovai, labai galingi burtininkai, turėję tiek įžūlumo, kad mestų jam iššūkį. Srauto šalies valdovo galia matuojama žemės plotu, kurį jis arba ji įstengia stabilizuoti, o Džiasiras kontroliavo vieną iš didžiausių kam nors žinomų teritorijų. Galų gale jis transformavo stam-

bū vyriškį į aukštą medį, paskui privertė žynę ar šventikę, kad ir kas toji būtų, nuoga šokti gatvėse ir laižyti jo kojas, atėmė protą, gyvūno pavidalu apgyvendino asmeninėje giraitėje.

Dabar, regint gausią Jalą supančią armiją, Džiasirą apėmė susierzinimas. Šis sustiprėjo, nes apsaugos skydą užpuolė nepaprastai nuožmi, agresyvi galia. Norint prieš ją atsilaikyti, reikėjo pasinaudoti energijos atsargomis bei sukaupti visą valią, dėl ko žemė sudrebėjo, o Jalos realybė pradėjo virpėti bei raibuliuoti.

Jo galvą persmelkė akinantis skausmas.

Po kurio laiko teko atitraukti skydo ribas per dešimt kilometrų, idant sumažėtų jo sergima teritorija, tačiau mentalinė ataka nė kiek nesusilpnėjo, kadangi priešai irgi galėjo sutelkti dėmesį į menkesnį erdvės plotą. Skydai slenkant atgal, armijos stūmėsi pirmyn.

Suprantama, jis neužmiršo pamėtėti priešams šlykščių netikėtumų. Žolė sušnypšdavo virsdama rūgštimi, ištirpinančia šarvus bei drabužius ir iki kaulo išdeginančia mėsa. Keliuose atsiverdavo duobės, pilnos kunkuliuojančios dervos, kuri pra-

rydavo žmones ir net vežimus. Džiasiras žinojo, jog puolančiųjų gretoms priklausantys burtininkai turės nukreipti šiek tiek galios nuo tiesioginės atakos, kad neutralizuotų spąstus, todėl ketino išlaukti kontrpuolimui tinkamiausio momento, tačiau smogiamoji jėga susilpnėdavo tik kelioms sekundėms, ir jis rimtai sunerimo. Anksčiau Jalos dievas ne kartą turėjo grumtis su jaunais, ambicingais, galios nestokojančiais burtininkais, kuriems knietėdavo užkariauti gatavą Srauto šalį ir nuvertus jos kūrėją akimirksniu užsitarnauti pagarbą bei pripažinimą, tačiau visos pastangos sužlugdavo. Šįsyk į kovą stojo kitokios jėgos. Artėjančias pajėgas sudarė užgrūdinti, akivaizdžiai bendros misijos suvienyti kareiviai, ir jų buvo tiek *daug!* Tuo tarpu Jalos gyventojams trūko įgūdžių, reikalingų mūšiu atvirame lauke. Be abejo, paklusdami Džiasirui, jie kovotų iki mirties, bet nereikėjo būti labai įžvalgiam, kad suprastum - užpuolikų armijai ne kartą teko susidurti su tokiu pasipriešinimu, kurį, sprendžiant iš kareivių gausos, visuomet pavykdavo įveikti.

Galvą varstė siaubingi diegliai. Jis pradėjo gailė-

tis paprasčiausiai neišprašęs tu emisarų. Dabar mažai tikėtina, kad jie atsiųs dar ką nors. Savo sąmonės akimi Džiasiras patyrinėjo puolančiųjų burtininkus ieškodamas stipriausio. Nė vienam iš jų nestigo jėgų, tačiau galingiausias išsiskyrė iš visų nelyginant švyturys, spindintis tamsią naktį. Sekundės daliai Jalos valdovas pašalino apsauginį skydą, idant energijos srautu galėtų iššauti vienintelę mintį, kurią pagrindinis priešininkas neabejotinai supras.

Ar tikrai supras?

Kovai atsinaujinus, Džiasiras gynėsi kaip išmanydamas, tuo pačiu spėliojo, ar jo iššūkis bus priimtas. Tokia išeitis paprasčiausia, tiesa, praeis kažkiek laiko, kol burtininkas gaus ir suvoks pranešimą. Nūnai beliko siurbti iš Srauto kiek galima daugiau energijos ir lūkuriuoti.

Kaip jis ir tikėjosi, laukti reikėjo maždaug tris valandas. Galva tiesiog plyšo iš skausmo, bet jis nepasidavė, nors buvo priverstas užleisti priešams beveik ketvirtadalį Jalos.

Staiga psichinė energija, mėginusi pralaužti apsaugos skydą, išblėso, ir Džiasirą apėmė toks pa-

lengvėjimas, kad jis vos neapalpo. Vis dėlto, neatsisakęs dievo įvaizdžio, Jalos valdovas įgavo daugiau pasitikėjimo savo jėgomis. Jis išseko, tačiau pavargti turėjo ir priešai bei pagrindinis jų burtininkas, su kuriuo reikės susitikti akis į akį.

Pažvelgęs į mūšio lauką Džiasiras išvydo, su kokia baiminga pagarba prasiskyrė niauriaveidžiai, kovų užgrūdinti kareiviai, leidę praeiti į priekį tikrajam varžovui. Tiksliau, burtininkei, savo išvaizda padariusiai jam neišdildomą įspūdį.

Smulkutė, berniokiška moteris atrodė kaip nykštukė, apsupta didingos armijos. Ją puošė tik stangrūs rusvi, iki juosmens krentantys plaukai. Jokių kosmetikos priemonių ar juvelyrinių dirbinių. Atšiaurus, liesas veidas buvo išblyškęs ir ne pagal metus susenęs. Burtininkė vilkėjo sudriskusį, visiškai išblukusį, dviem dydžiais per mažą apsiaustą ir vaikščiojo basa.

Nors tokia galia pasižyminčios kerėtojos išorė pribloškė, Džiasiras nenuvertino potencialios jos keliamos grėsmės. Ūgis, lytis, amžius... Sraute visa tai neturėjo reikšmės. Jis sviedė moteriai giją - blausiai žėruojantį, tačiau stabilų energijos

spindulį, - ir toji, supratusi užuominą, nerūpestingai linktelėjo. Sužvilgus burtininkės kūnui, tvyks-
telėjo akinantis blyksnis, o giją užtemdė ryškios
energijos tėkmė. Greičiau nei per sekundės dalį
iš savo stebėjimo vietos ji persikraustė į didžiąją
Jalos valdovo salę.

Žvelgiant iš arti, įspūdis dėl moters išorės ne-
pakito. Ji netgi atrodė šie tiek senesnė ir labiau
apskurusī nei Džiasirui iš pradžių pasidingojo.
Užtat jis stoji prieš atvykėlę vilkėdamas karališ-
ką baltą plevėsuojančią mantiją su brangakme-
niais inkrustuota karūna, kuri puošė simpatišką,
barzdotą veidą. Dviejų metrų ūgis bei tobulai su-
dėtas, raumeningas kūnas irgi turėjo įkvėpti
baimingą pagarbą.

- Aš esu Džiasiras, - pareiškė burtininkas skam-
biu baritonu. - Kas tu esi ir koku tikslu atkeliavai
į mano valdas?

- Kuo puikiausiai žinau, kas tu toks, - atsiliepė
moteris žemu, kimiu balsu, kuriame buvo girdėti
nuovargis bei sarkazmas. - Mačiau visas tavo sta-
tulas. Aš sesuo Kasdė, reformuotos bažnyčios
vadovė. Ne vieną, o du kartus siunčiau emisarus

į tavo šalį. Tokiu būdu norėjau parodyti esanti draugė. Tačiau jie nesugrįžo. Šįsyk atvykau asmeniškai, spėju, šnekėdama vienintele kalba, kurią tu supranti ir gerbi.

- Manęs nedomina tavo bažnyčia, misija ar emisarai, - Džiasiras suirzo, kadangi nebuvo praręęs, jog pašnekovai bendrautų su juo tarsi su sau lygiu, jau neminint pašaipaus moters tono. - Tavo tikslai man nerūpi. Aš turiu, ko noriu, ir esu visiškai tuo patenkintas.

- Tu keli grėsmę. Praeityje daugybę sykių teko susidurti su neva nepavojingomis Srauto šalimis, kurias, kaip paaiškėdavo, valdydavo arba kontroliuodavo priešai. Mes nesiekiame prievarta išgauti dėmesio. Jei būtum atitinkamai sureagavęs į ankstesnes mūsų pastangas užmegzti santykius, tavo krašto nebūtų užplūdusi armija. Pats pakurstei mus griebtis drastiškų priemonių. Be to, turi tiek galios, jog, visai įmanoma, esi vienas iš Septyneto. Tai pakankamai sviri priežastis, paskatinusi tave užpulti. Net jeigu niekam nepriklausai, kažkuriuo momentu išorinės jėgos privers tave rinktis, prie ko prisišlieti, o tavo veiks-

mai byloja, jog su Septynetu bendrautum mieliau negu su mumis.

- Nejau negaliu likti nešališkas?

- Galėjai. Netgi ne sykį, o du kartus. Į tokią padėtį pakliuvai dėl savo arogancijos. Egzistuoti neutraliai pozicijai leidžia pasitikėjimas. Tu įrodei nesąs šio vertas. Nepalikai kitos išeities nei sau, nei mums.

Jis dėbtelėjo į nuskurėlę paniekinančiu žvilgsniu.

- Ką gi *tu* ketini daryti? Manai, jog esi galingesnė už mane? Tu, kuri naudojiesi savo galiomis tam, kad apsirengtum skarmalais, atrodytum vargana lyg fermerio žmona, ilgus dešimtmečius lenkusi nugarą laukuose ir išnešiojusi tuziną palikuonių?

- Savo galią pasitelkiu tik tuomet, kai siekiu įgyvendinti bažnyčios ir deivės tikslus. Pati taip norėjau.

- Beprotė.

- Argi mes visi ne kuoktelėję, - veikiau teigdamą negu klausdama atsiliepė ji. - Bet verčiau

tapti tokia kaip aš negu degraduoti iki tavo lygio.

Išsitiesęs visu ūgiu Džiasiras užriaumojo.

- Tu krisi keliaklupsčia ir garbinsi mane. Bučiuosi kojas ir laižysi šventąjį mano pasturgalį!

Pagalvojus, kokio likimo sulaukė atsiųsti emisarai, jos viduje išsikerojo pyktis. Tokiems hedonistiškiems, galios apsėstiems egomaniakams sesuo Kasdė nejautė nieko, išskyrus panieką. Susidoravo su jais be jokio sąžinės graužimo, kaip su nuodingomis gyvatėmis.

- Pakaks kalbų, - lediniu balsu ištarė ji ir pirmoji smogė.

Pralaužti apsauginį skydą, mentalinę kontrolės zoną, kurią nuolat stiprina energija, siurbiamo iš Srauto šalies - tai viena. Visai kas kita yra susidurti su auka, prilygstančia tau savo jėgomis, akis į akį. Dvikovą laimės sugebėjęs įsisavinti daugiau energijos ir nukreipti ją į priešininką.

Apimtas jausmo, tarytum sprogo kiekviena jo kūno ląstelė, Džiasiras sustūgo iš skausmo ir įniršio. Sukaupęs visą valią atrėmė energijos pliūpsnį, nustūmė šį atgal link šaltinio. Pats sutraukė į

save aplinkinę energiją, kurią bloškė į skaistų geltoną spinduliuojančią užpuolikę.

Sesuo Kasdė atmušė smūgį tokiu pačiu būdu. Jūdviejų valios užžiebė ugnies kamuolį, regis, pakibusį viduryje didžiosios mėnės, augantį ir vis labiau tviskantį, neritmiškais trūkčiojimais šliaužiantį tai į vieną, tai į kitą pusę. Nepraėjo nė minutė, kai energijos rutulys pasiekė kritinę masę. Pralaimėjimas grėsė tam, kurio fizinį pavidalą jis palies.

Jalos valdovui nestigo jėgų, kaip, beje, ir priešininkei, galingiausiai iš visų varžovų. Neilgai trukus Džiasiras suprato, jog priėmusi iššūkį moteris įviliojo jį į spąstus. Jai tereikėjo tempti laiką, nesistengiant laimėti, kol užpuolikų armija prasiverš į Srauto šalies gilumą atsivesdama jau pailsėjusius burtininkus. Jis turėjo tiek galios, kad savo skydu dar būtų pajėgęs apsupti pusę valdų, tačiau nesugebėjo vienu metu sergėti visos Jalos ir dalyvauti dvikovoje.....